

закохані та всі, хто в той чи інший спосіб причетні до самозростання буття, відзначаються відкритістю, неупередженістю, щедрістю. І навпаки, негативний досвід, досвід невдач, несправедливості, досвід незаслужених страждань, тощо, деформуючи особистість, спотворюючи її життєві смисли, роблять людину (а то і цілий народ) підозрілою, стриманою у вияві думок і почуттів, закритою у собі. Коли ж життєдіяльність особистості складається нормально, то ми бачимо зверненість назовні, до контакту з іншими особистостями, зі світом. О.П. Цвид-Гром слушно зазначає з цього приводу: “Зростаюча творча осмисленість буття і безконечно розширювана сфера безпосереднього контакту з ним – дві сторони, взаємопередбачувані аспекти відкритого ставлення до світу. Воно вбирає прагнення до розумної впорядкованості, культурної організації життя і прагнення в далечінь, до нових видноколів цінного людського досвіду”[1, 23].

Відкритість особистості певною мірою своєрідно повторює в концентрованій формі ту її визначеність, яку ми раніше характеризували як творчу активність. Вона сама тісно пов’язана з потенційністю буття, з його смисловою відкритістю, що поєднує особистість з іншими особистісними структурами. Тому способом, яким найперше здійснюється відкритість особистості, є діалог.

На перший погляд, діалог суперечить своєю сутністю такій фундаментальній характеристиці особистісного буття, як його унікальність. Але тільки на перший погляд. Унікальність і неповторність не руйнуються, а підтверджуються самим фактором комунікації, в діалозі вона набуває характеру справжньої події, тобто досягає нового, вищого буттєвого смислу. Діалог є способом творення взаємності, взаємним визнанням одним буттям смислової давності іншого. І, як не парадоксально, саме ця взаємність допомагає учасникам діалогу більш повно відкритися і навіть краще пізнати самих себе. Діалог стверджує неупередженість щодо самих себе і щодо інших, сприяє позбавленню від ілюзій та пересудів. Тому чесний, дійсно відкритий діалог є реальною основою людської солідарності, якої так потребує наш час.

Отже, відкритість особистості набуває в сучасному житті неабиякої важливості. Вона є тією основою неупередженого спілкування, толерантності і порозуміння між людьми, що не залежать від дії державних структур та ідеологічних моделей, а має свої корені в самих фундаментальних характеристиках людського буття. А тому, сприяння виникненню і розвитку відкритості як визначеності особистості має бути сьогодні неодмінною турботою при організації процесу формування особистості. І іноземна мова з її виразними характеристиками має значні можливості для цього. Вже сам процесуальний характер іноземної мови своєрідно відтворює відкритість особистості та істотно сприяє її закріпленню і подальшому розвитку.

Як бачимо, відкритість особистості знаходить своє своєрідне відтворення і втілення в іноземній мові. Іноземна мова як дієвий засіб ствердження її у процесі життєдіяльності особистості реалізується тоді, коли діє як розгорнута функціональна структура.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Марчук В.В., Цвид-Гром О.П., Рейда О.А. Фундаментальні характеристики ціннісних орієнтацій студентів аграріїв. Актуальні питання гуманітарних наук. 2023. Вип. 59. Т. 2. С. 290-295. URL: <http://rep.btsau.edu.ua/handle/BNAU/8496>

УДК 378.126

ДЯЧУК О.В., канд. філол. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

elenadiachuk@ukr.net

СТРАТЕГІЯ РОЗВИТКУ СУЧАСНОЇ ФОРМИ ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗАЦІЇ ВИЩОЇ ОСВІТИ ТА НАУКИ

Академічна мобільність важливий аспект інтеграційних тенденцій в системі вищої освіти України. Аналіз проблеми передбачає осмислення й інтерпретацію поняття академічної мобільності як основної складової сучасних освітніх тенденцій та пріоритетів.

Ключові слова: академічна мобільність, інтернаціоналізація, міжнародна співпраця, якість навчання, підвищення кваліфікації.

DEVELOPMENT STRATEGY OF MODERN FORM OF INTERNATIONALIZATION HIGHER EDUCATION AND SCIENCE

Academic mobility is an important aspect of integration trends in the higher education system of Ukraine. The analysis of the problem involves comprehension and interpretation of the academic mobility concept as the main component of modern educational trends and priorities.

Key words: academic mobility, internationalization, international cooperation, quality of education, advanced training.

Нові загрози національній безпеці України спричинили необхідність внесення відповідних змін в організацію діяльності наукових установ. Слід враховувати, що війна негативно вплинула на основні функції та соціальне призначення науки. Наука стала втрачати потенціал рушійної сили комерційної діяльності внаслідок погіршення економічного стану країни [2]. Наукова діяльність втрачає привабливість для українських молодих талантів, які здебільшого намагаються знайти для себе нове місце діяльності за кордоном.

Але, як відомо, наука є однією з форм людської діяльності з найвищим рівнем інтернаціоналізації. Тому більшість проблем у національній науці, породжених екстремальними умовами, фактично виходять за національні межі й набувають дедалі загальнішого характеру. Внаслідок цього наука України отримує відчутну моральну, фінансову і творчу підтримку від багатьох національних наукових спільнот і міжнародних наукових організацій.

Поступово накопичується певний досвід виходу науки з екстремальних умов діяльності. Триває активний пошук ефективної стратегії її розвитку.

Одним із ключових напрямів стратегії є розвиток академічної мобільності та практичного навчання [1, с. 40–41]. Для цього передбачено створення системи внутрішньої академічної мобільності, відкриття нових програм стажувань та дуальної освіти, що дозволить здобувачам освіти і викладачам отримувати необхідні практичні навички.

Метою дослідження є описати стан розвитку академічної мобільності викладачів і студентів у закладах вищої освіти.

Значний дослідницький інтерес до академічної мобільності та її результатів зумовлений актуальністю та поширеністю цього явища, поряд із неоднозначністю його наслідків. Академічна мобільність, з одного боку, надає її учасникам можливості професійного розвитку та зростання, знайомства з передовими світовими практиками та досягненнями для подальшої розбудови України. З іншого – уможливорює виявлення потенційного впливу конкурентоспроможних кваліфікованих та висококваліфікованих фахівців, тим самим формуючи передумови трудової та інтелектуальної міграції, в тому числі незворотної. Успішна реалізація стратегії академічної інтернаціоналізації передбачає формування відповідного інституційного поля, зокрема, нормативноправового забезпечення цього процесу [3]. В Україні мету, види реалізації та порядок здійснення академічної мобільності регламентують декларація міністрів освіти Європи, закони України «Про освіту». На рівні закладів вищої освіти діють внутрішні положення про порядок участі у програмах внутрішньої та міжнародної академічної мобільності [1].

Передбачається, що у якості індикатора інтернаціоналізації, мобільність викладачів повинна розглядатися ґрунтовно. Період навчання за кордоном для окремого вченого переважно є цінним для особистого і, тим більше, професійного розвитку. Співробітники отримують нові мовні та культурні компетенції, але вони також отримують користь від вивчення інших методів навчання і, можливо, іншої концепції свого предмета [2, с. 26–28]. Вони також будуть продовжувати свою наукову кар'єру в тій мірі, в якій дослідження є частиною завдання.

Можливості академічної мобільності можна покращити, спираючись на передові практики. Необхідно додаткове дослідження для оцінки впливу міжнародних програм на студентів, науковців та закладів, що беруть участь. У цьому контексті перспективними є подальші дослідження впливу мобільності студентів та науковців на якість та візію європейської освітньої сфери та формування освітньої політики та розвитку освітнього ринку.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Андрущенко В., Молодиченко В. Академічна мобільність: проблема реалізації в Україні і в світі. Вища освіта України: теоретич. та наук.-методич. часоп. 2010. №1. С. 34-42.
2. Лазаренко Н. Стратегія розвитку академічної мобільності студентів і викладачів. Сучасні інформаційні технології та інноваційні методики навчання в підготовці фахівців: методологія, теорія, досвід, проблеми: зб. наук. пр. Київ-Вінниця: «ТОВ фірма «Планер». 2018. Випуск 50. С.25-30.
3. Шитікова С., Крайнік П. Еразмус + Керівництво до програми. Version 3. 2018. 429 с.

УДК 378.002.4:658.002.5

ПЕТРЕНКО О.М., асистентка

onpetrenko@ukr.net

ХАРЧЕНКО С.І., асистентка

Білоцерківський національний аграрний університет

Kharchenkos898@gmail.com

КОУЧИНГОВІ ТЕХНІКИ ДЛЯ ПРИЙНЯТТЯ РІШЕНЬ ЯК УМОВА ПРОФЕСІЙНОГО ЗРОСТАННЯ

У тезах розглядаються коучингові техніки як ефективний інструмент розвитку навичок прийняття рішень у професійній та особистісній сферах. Проаналізовано сучасні підходи до використання коучингу в психології управління та окреслено його роль у формуванні усвідомленого вибору.

Ключові слова: коучинг, техніки, прийняття рішень, усвідомленість, розвиток.

PETRENKO O., Assistant Professor

Bila Tserkva National Agrarian University

KHARCHENKO S., Assistant Professor

Bila Tserkva National Agrarian University

COACHING TECHNIQUES FOR DECISION MAKING AS A CONDITION FOR PROFESSIONAL GROWTH

The article examines coaching techniques as an effective tool for developing decision-making skills in professional and personal spheres. It analyzes modern approaches to the use of coaching in managerial psychology and outlines its role in shaping conscious choices.

Key words: coaching, techniques, decision-making, awareness, development.

У сучасному суспільстві прийняття ефективних рішень набуває особливого значення, оскільки воно визначає як особистісний розвиток, так і професійну результативність. Коучинг, як методика психологічного супроводу ґрунтується на принципах партнерської взаємодії, усвідомленості та відповідальності клієнта, що робить його актуальним у контексті дослідження процесів прийняття рішень [1, 2].

Метою дослідження є визначення потенціалу коучингових технік для підвищення якості рішень, що ухвалюються особистістю у різних сферах життєдіяльності. Особливу увагу приділено таким технікам, як «Колесо балансу», «Метод GROW», «Майбутнє-поточне-минуле», «Дерево рішень». Їх застосування сприяє підвищенню рівня усвідомленості, зниженню впливу емоційної імпульсивності та формуванню навичок системного аналізу [3].

Результати аналізу показали, що використання коучингових інструментів дозволяє розширити можливості особистості у виборі альтернатив, активізує креативне мислення та сприяє розвитку відповідальності за прийняті рішення [4]. Важливо, що коучинг не нав'язує готових рішень, а створює умови для внутрішнього пошуку та усвідомленого вибору клієнта.

Отже, коучингові техніки виступають ефективним ресурсом у підвищенні якості процесу прийняття рішень, формуванні навичок критичного мислення та розвитку внутрішньої автономії особистості.